

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 14C/636/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215221188
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jakubová
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2016:2215221188.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda v konaní pred sudkyňou JUDr. Monikou Jakubovou, v právnej veci žalobcu: AB 2 B.V., so sídlom 1077XX Amsterdam, Strawinskylaan 933, Holandské kráľovstvo, reg.č. 560 07 043, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVA GABRIELA s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, konajúc Mgr. Gabrielou Goliašovou, proti žalovanému: Š. B., N. XX.F. XXXX, A. T. XXX/X, XXX XX M. V., o zaplatenie 2197,41 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu zamietá.

Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Podaním doručeným súdu dňa 21.decembra 2015 sa žalobca domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bol žalovaný zaviazaný k zaplateniu sumy 2197,41 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom Dohodu o splátkach uznaného dlhu. Dlžník písomne uznal svoj dlh voči veriteľovi čo do právneho dôvodu a výške 2432,96 eur, ktorá pozostáva z istiny 2217,41 eur, príslušenstva 7,45 eur a úroku z omeškania 208,09 eur ku dňu 17.januára 2015. Predmetom Dohody o splátkach uznaného dlhu bol záväzok dlžníka uhradiť veriteľovi uznaný dlh vo výške 2432,96 eur v pravidelných mesačných splátkach po 101,38 eur splatných do 20.dňa toho ktorého mesiaca počnúc mesiacom február 2015 až do úplného vyrovnania dlžnej čiastky. Žalovaný ku dňu podania žaloby uhradil dňa 17.februára 2015 sumu 20 eur. Po vykonanej úhrade zostáva pohľadávka zo sumy 2197,41 eur, príslušenstva 7,45 eur, vyčísleného úroku z omeškania 208,09 eur, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne z 2197,41 eur od 18.februára 2015 do zaplatenia. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov konania.

Pre nedostatok odôvodnenia žaloby súd vyzval žalobcu na jej doplnenie, predložením úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 7.apríla 2006, platobnú históriu splácania úveru žalovaným, ako aj spresnenie špecifikácie uplatnenej pohľadávky (doručenie vykázané 25.februára 2016, č.l. 30 a výzva na č.l. 33). Žalobca na to nereagoval vôbec.

Súdny poplatok bol žalobcom zaplatený 2.marca 2016 vo výške 131,50 eur (č.l. 36).

Súd žalobu aj s prílohami podľa § 79 ods. 4 a 114 ods. 3 O. s. p. spolu s procesnými poučeniami vrátane § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku doručil žalovanému do vlastných rúk 23.februára 2016 (čl. 30), ktorý sa k žalobe písomne nevyjadril.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Z riadne a včas predvolaných účastníkov (č.l. 54) sa žalobca nezúčastnil pojednávania dňa 22.apríla 2016. Svoju neúčasť neospravedlnil. Súd vec preto prejednal v jeho neprítomnosti, prihliadajúc na obsah spisu a doteraz vykonané dôkazy.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a pripojenými listinnými dôkazmi, najmä oznámením o postúpení pohľadávky z 19.novembra 2014, výzvou k splateniu celého úveru z 23.decembra 2013 (č.l. 23), uznaním dlhu a dohodou o splátkach z 20.februára 2015 (č.l. 26 - 27).

Súd hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav.

Dňa 7.apríla 2006 bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená Zmluva o revolvingovom úvere II. č. XXXXXXXXXXXX, pričom veriteľ poskytol dlžníkovi úverový rámec na čerpanie finančných prostriedkov vo výške 2500 eur.

K zosplateniu tohto úveru došlo ku dňu 23.decembru 2013 (č.l.23), pričom dlžná čiastka bola vo výške 2547,95 eur.

Pôvodný žalobca - Home Credit Slovakia, a.s. postúpila túto pohľadávku zmluvou z 19.novembra 2014.

Oznámením o postúpení pohľadávky z 19.novembra 2014 bolo dané postúpenie žalovanému oznámené, pričom bol zároveň vyzvaný k zaplateniu dlžnej čiastky v celkovej výške 2649.98 eur a to do siedmich dní odo dňa odoslania tejto výzvy.

Dňa 20.februára 2015 malo dôjsť k uznaniu dlhu žalovaným čo do dôvodu a výšky 2432,96 eur. V časti dokumentu označenej I.uznanie dlhu, je ako dôvod vzniku dlhu uvedené: „Dlh vznikol na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 7.apríla 2006, ktorou klient zároveň uzatvoril zmluvu o revolvingovom úvere II. č XXXXXXXXXXXX. Termín „revolvingový“ znamená po slovensky „obnovujúci sa“. Pri tomto type úveru je obnoviteľná finančná rezerva. S každou uhradenou mesačnou splátkou „klient sporí“ čiastku, ktorú si v prípade potreby môže opäť požičať. V súlade s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere I. č. XXXXXXXXXXXX veriteľ poskytol dlžníkovi úverový rámec na čerpanie finančných prostriedkov vo výške 2500 eur. Počas trvania zmluvného vzťahu klient čerpal prostredníctvom ÚK/KK spolu sumu 4555,82 eur. Dlžník ku dňu Uznania dlhu z dlžnej sumy vrátil 4533,01 eur. Veriteľ ku dňu Uznania dlhu eviduje pohľadávku vo výške 2432,96 eur. Pohľadávka, ktorú si veriteľ voči dlžníkovi uplatňuje, vo výške 2432,96 eur, pozostáva z veriteľom evidovanej istiny vo výške 2217,41 eur; poplatok za výpis z účtu vo výške 7,45 eur a vyčíslený ročný úrok z omeškania vo výške 208,09 eur. Nasleduje vyhlásenie dlžníka, že sa zaväzuje uhradiť dlh jednorázovo alebo v splátkach.

V časti II.tohto dokumentuje uvedené, že Dlžník sa zaväzuje uhradiť dlh vo výške 2432,96 eur veriteľovi jednorázovo alebo v pravidelných mesačných Splátkach, vždy do 20.dňa v mesiaci počnúc mesiacom február 2015 po 101,38 eur.

Podľa § 120 O.s.p., Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej

povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť (po ich vykonaní a vyhodnotení) ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie účastníka. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

Je potrebné uviesť, že povinnosťou účastníka v občianskom súdnom konaní je uviesť relevantné skutkové tvrdenia tak, aby bolo možné preskúmať dôvodnosť uplatneného nároku. Pre úspech v konaní je potom potrebné skutkové tvrdenia preukázať príslušnými dôkazmi. Súdu neprislúcha „vyčítavať“ skutkové tvrdenia z listinných dôkazov a nahrádzať tak povinnosť účastníkov konania. Súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo skutkových tvrdení žalobcu, uvedených v žalobe a jej doplnení.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 585 ods.1 Občianskeho zákonníka, dohodou o urovaní môžu účastníci upraviť práva medzi nimi sporné alebo pochybné. Dohoda, ktorou majú byť medzi účastníkmi upravené všetky práva, sa netýka práv, na ktoré účastník nemohol pomýšľať.

Podľa § 585 ods.2 Občianskeho zákonníka, ak bol doterajší záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o urovaní uzavrieť písomne; to isté platí, ak sa dohoda týka premlčaného záväzku.

Podľa § 585 ods.3 Občianskeho zákonníka, doterajší záväzok je nahradený záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania.

Podstatný omyl v tom, čo účastníci urovnania považovali pri jeho uzavieraní za nepochybné, robí uzavretie neplatným (R145/1951).

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2, Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/372/>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov Občianskeho zákonníka účinného v čase podpísania uznania dlhu a dohody o splátkach (od 1.1.2015 do 31.10.2015; ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), Nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

Podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

- a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,
- b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 7 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, Obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovne.

Podľa § 7 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/20150101.html>> a agresívna obchodná praktika podľa § 9 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/20150101.html>>. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/20150101.html>>.

Podľa § 7 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, Používanie nekalých obchodných praktík sa zakazuje aj v súvislosti s plnením záväzku spotrebiteľa vrátane vymáhania pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, Obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže uviesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k

- a) existencii produktu alebo k povahe produktu,
- b) hlavným znakom produktu, ako sú jeho dostupnosť, výhody, riziká, vyhotovenie, zloženie, príslušenstvo, servis zákazníkom po predaji produktu a vybavovanie reklamácie, výrobný postup a dátum výroby alebo dodávky, spôsob dodania, účel použitia, možnosti využitia, množstvo, špecifikácia, jeho zemepisný alebo obchodný pôvod alebo očakávané výsledky použitia, alebo výsledky a podstatné ukazovatele skúšok alebo kontrol vykonaných na produkte,
- c) rozsahu záväzkov predávajúceho, motívom pre obchodnú praktiku a k charakteru procesu predaja, akékoľvek vyhlásenie alebo symbol týkajúci sa priameho alebo nepriameho sponzorstva alebo schválenia predávajúceho alebo produktu,
- d) cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody,
- e) potrebe servisu, náhradného dielu, výmeny alebo opravy,
- f) osobe, vlastnosti a právu predávajúceho alebo jeho splnomocnenca, ako sú jeho totožnosť a majetok, kvalifikácia, postavenie, uznanie, členstvo v organizáciách alebo jeho väzby a vlastníctvo práv vyplývajúcich z priemyselného, obchodného alebo duševného vlastníctva alebo jeho ocenenia a vyznamenania, alebo
- g) právu spotrebiteľa vrátane práva na výmenu dodaného produktu alebo vrátenie peňazí podľa osobitného predpisu¹⁴⁾ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/20150101.html>> alebo k rizikám, ktorým môže byť vystavený.

Podľa § 8 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa taktiež považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, a zahŕňa

- a) marketing produktu vrátane porovnávacej reklamy, ktorý spôsobuje nebezpečenstvo zámeny s akýmkoľvek iným produktom, ochrannou známkou, obchodným menom alebo iným rozlišujúcim znakom účastníka hospodárskej súťaže,
- b) neplnenie záväzkov obsiahnutých v kódexe správania, k dodržiavaniu ktorých sa predávajúci zaviazal.

Podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, Obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak s prihliadnutím na jej charakter, okolnosti a obmedzenia komunikačného prostredia opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o

obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

Podľa § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 3, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejмый z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Súd sa v prvom rade zaoberal právnou povahou a aplikáciou právnej normy vo vzťahu k predmetu uplatnenej pohľadávky v tomto konaní a právneho vzťahu vzniknutého medzi účastníkmi a dospel k záveru, že vzťah medzi žalovaným a žalobcom je spotrebiteľský a predmetná zmluva, v tomto prípade o revolvingovom úvere je bez pochybností spotrebiteľskou zmluvou. Právny predchodca žalobcu, poskytol žalovanému úver v rámci vykonávania svojej obchodnej činnosti a žalovaný prijal finančnú službu ako spotrebiteľ.

Základná právna úprava právneho vzťahu zo zmluvy o úvere je daná v § 497 Obchodného zákonníka, ktorý je podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka absolútnym obchodom a postavenie žalovaného v zmluve ako spotrebiteľa zodpovedá charakteristike spotrebiteľa, danej v § 2 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa a v § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a postavenie banky, ktorá poskytla podľa predmetu svojho podnikania finančnej služby žalovanému podľa zmluvy vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa a § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľský charakter zmluvy je zrejмый z postavenia účastníkov zmluvy, keď niet pochyb o tom, že pôvodný veriteľ je bankou, ktorého predmetom podnikateľskej činnosti je aj poskytovanie úverov, je dodávateľom bankovej služby a zo žiadneho z údajov zistených v konaní nevyplývalo, žeby žalovaný požadoval poskytnúť úver nie ako spotrebiteľ. Súd posudzoval vzťah účastníkov podľa Obchodného zákonníka a pri právnom posúdení veci aplikoval aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Charakter spotrebiteľskej zmluvy zostáva zachovaný aj po postúpení pohľadávky právnym predchodcom na žalobcu a nestráca sa zmenou v súčasnosti aktívne legitimovaného účastníka - žalobcu, pretože tento sa stal zo zmluvy o postúpení pohľadávky iba novým veriteľom žalovaného, pričom nebolo pochyb ani o tom, že s postúpenou pohľadávkou prešlo aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Žalobca v konaní nerozporoval skutočnosť, že žalovaný bol v zmluvnom vzťahu spotrebiteľom.

Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 7. apríla 2006 uzavretá Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou bola aj zmluva o revolvingovom úvere č XXXXXXXXXXXX. Žalobca však neuviedol a ani z predložených listín nie je zrejмый aká bola výška úveru, výška mesačnej splátky, počet mesačných splátok, ročná úroková sadzba, RPMN, ani konečná splatnosť, ďalej nie je zrejмый či došlo pred postúpením pohľadávky bankou k zosplateniu, a to pre ktorú omeškanú splátku, resp. nebolo možné posúdiť či sa nejednalo o premlčaný nárok.

Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dlžník veriteľovi dáva najavo, že svoj záväzok uznáva. Popri všeobecných náležitostiach právnych úkonov (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) je na platnosť uznania dlhu potrebná písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky. Len samotné splnenie týchto náležitostí ešte nerobí z právneho úkonu uznávacie vyhlásenie, pokiaľ nie je podložené aj vôľou konajúcej osoby smerujúcou k vzniku práv či povinností vyplývajúcich z § 110 ods. 1, prípadne z § 558 Občianskeho zákonníka (rozsudok NS ČR sp. zn. 33Odo/501/2004).

V predmetnej veci mal žalovaný uznať dlh. Právny úkon uznania dlhu bol realizovaný prostredníctvom vopred pripraveného tlačiva predloženého žalovanému žalobcom, do ktorého obsahu žalovaný nemohol nijako zasiahnuť. Z okolností, ktoré sprevádzali podpis takéhoto dokumentu, je zrejмый, že na strane žalovaného úplne absentovala vôľa uznať dlh a už vôbec žalovaný nemal vôľu uznať dlh s dôsledkami vyplývajúcimi z § 110 ods. 1, resp. § 558 Občianskeho zákonníka. Žalovaný, ktorý si nebol vedomý toho, že by súdna vymáhateľnosť pohľadávky žalobcu mohla už zaniknúť, nemal vedomosť ani o priebehu predchádzajúceho splácania úveru, a teda že koľko z čerpanej sumy zaplatil na istine, koľko na úrokoch

prípadne na iných poplatkoch. Potom jeho vôľa uzavrieť dohodu o plnení nejakého nepreskúmateľného dlhu v splátkach nemohol byť ani vážny. Pričom žalobca nevedomosť žalovaného zneužil a ľstivo, pôsobiac na žalovaného dojmom, že mu robí ústupok umožnením splácať dlh v splátkach, mu predložil na podpis predom pripravenú dohodu, ktorej obsahom bolo okrem dohody o plnení v splátkach aj uznanie dlhu. Žalobca takýto formulár používa vo vzťahu k neurčitému množstvu dlžníkov a žalobcom skrytým cieľom pri jeho použití je dosiahnuť uznanie dlhu (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/815/2013).

Ak by žalovaný poznal význam premlčania a vedel by, že už uplynula premlčacia lehota a zanikla tak vymáhateľnosť pohľadávky žalobcu, nebol by súhlasil ani len so žalobcom predloženou dohodou o splátkach. Takto vykonané právne úkony - uznania dlhu, sú pre nedostatok vôle a slobody v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné (rozsudok NS SR sp. zn. 8MCdo/1/2014), zároveň sú v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalobca takéto uznanie dlhu dosiahol ľstivo, resp. úskokom a sú preto neplatné aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

Okrem toho už vôbec nemožno mať za to, že by pri uznaní dlhu žalovaný vedel, že dlh je premlčaný. Skutočnosť, že žalovaný si nebol vedomý tejto skutočnosti, aj sama o sebe spôsobuje, že o takto uznanom dlhu nemožno v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka predpokladať sa, že dlh v čase uznania trval.

Takéto konanie žalobcu, ktorý žalovanému, predložil zneužívajúc nevedomosť žalovaného vopred pripravené tlačivo, ktorého obsahom bola dohoda o splátkach a zároveň uznanie dlhu (o ktorého dosiahnutie skryto žalobca usiloval), je potrebné tiež považovať za nekalú obchodnú praktiku podľa § 7 ods. 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, keď konanie žalobcu napíňa znaky klamlivého konania a klamlivého opomenutia v zmysle § 8 ods. 3 a 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

Na to, aby určitá praktika mohla byť považovaná za nekalú, je potrebné kumulatívne splnenie dvoch zákonných požiadaviek. Praktika musí byť v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a musí podstatne narušovať alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. V predmetnej veci žalobca svojou obchodnou praktikou dosiahol uznanie dlhu, pričom niet pochyb o tom, že ak by žalovaný disponoval správnymi a úplnými informáciami o dlžnej pohľadávke, túto by nikdy neuznal.

Žalobca tak konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou podstatne narušil správanie sa žalovaného ako spotrebiteľa, ktorého pohol k urobeniu právneho úkonu, ktorým zásadne zhoršil svoje postavenie. Žalobcom uplatnená obchodná praktika bola klamlivá, keď žalovanému nesprístupnil podstatné informácie o pohľadávke a o právnych dôsledkoch uznania dlhu.

Žalobca navyše úplne opomenul objasniť žalovanému význam uznania dlhu, keď rovnako u priemerného spotrebiteľa nemožno očakávať, že bude chápať závažné právne následky, aké uznanie dlhu má.

Nekalé obchodné praktiky sú zakázané (§ 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa), a aj z tohto dôvodu nemožno takto v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) dosiahnutému uznaniu dlhu priznať právne účinky.

K uznaniu záväzku žalovaným v dohode o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach súd uvádza, že v tomto smere je posudzovanie uznania dlhu v rozhodovacej činnosti tak okresných súdov, ako aj súdov krajských, pomerne jednoznačná, keď napr. v rozhodnutí Krajského súdu Prešov sp.zn. 20Co 234/2012, 11Co 37/2012, sa konštatuje, že „právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom a žalovanou je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda na tento právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právne úkony uznania dlhu. Je treba súhlasiť, že v danom prípade pri uzatváraní Dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narúša, alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku, alebo službe, ku ktorým sa dostane alebo ktorému je

adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.“.

Dohoda o uznaní dlhu so splátkovým kalendárom je dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok žalobcu vo forme povolenia splátok dlhu, ktorého skrytým cieľom je dosiahnutie uznania záväzku, a tým uznanie nedôvodného nároku na zmluvnú pokutu, poplatky a iné sankcie, ktoré neboli individuálne dohodnuté. Dlžník takúto dohodu podpisuje s úmyslom dosiahnuť splatenie dlhu v splátkach a rozhodne nie je v jeho záujme súhlasiť so zaplatením sumy, na ktorú žalobca nemá zákonný nárok, nakoľko takto by si významne zhoršil postavenie, čo je v rozpore s princípom ochrany spotrebiteľa. Táto dohoda je neplatná v zmysle ust. §§ 3 a 39 OZ.

Súd jednoznačne dospel k záveru, že predložený dokument o uznaní dlhu a dohody o zaplatení dlhu je výsledkom nekalej obchodnej praktiky žalobcu, a táto je zakázaná, preto je uznanie záväzku podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Súd nemôže poskytnúť ochranu uplatnenému právu žalobcu, ktoré je výsledkom použitia nekalej obchodnej praktiky, pretože výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa ods. 2, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď po procesnej stránke bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, v konaní si však žiadne trovy neuplatnil, ani mu zo spisu nevyplývali žiadne trovy konania, preto mu ich súd ani nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Krajský súd v Trnave cestou tunajšieho súdu. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 205 ods. 1, 2 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok).